

ZDROJ

MICHAELA BERÁNKOVÁ

ZDROJ

MICHAELA BERÁNKOVÁ

ATLANTIDA

1.

„Dělej,“ křičí na mě Thomas ze sousední místnosti.

„No jo pořád,“ zabrbám. Snažím se nasoukat do riflí. Ten toho nadělá. Konečně jsem si po několika měsících našla lepší práci a můj manžel si myslí, že se to musí pořádně oslavit, tak mě pozval do kina, že si uděláme pěkný večer. Ale trpělivost rozhodně nepatří mezi jeho silné stránky. Taky co jsem po pěti letech manželství čekala.

Pozavírám skříně. Zachovávám klid. Zadíívám se do zrcadla u mé strany postele a za chvíli se už snažím vystínovat oči tmavými stíny.

Lidi mi říkají, že mám krásné oči, že mají takový zvláštní smaragdový odstín. Musím uznat, že na těch slovech něco je. Přinejmenším že patřím ke skupině lidí, která takové oči má. Ty jsem zdělila po otci. Myslím, že to byly právě ty oči, které mého manžela upoutaly. Dávám si záležet, abych ty oči zvýraznila.

Své dlouhé, kaštanově hnědé vlasy stáhnou do vysokého culíku. Kratší pramínky nechám volně spadnout do tváře. Ještě trochu nanesu tvářenku a je to. Zavrtím hlavou nad protesty svého manžela a usměju se na sebe do zrcadla. S líčením jsem spokojená.

„Kiro, vážně, pospěš si, za půl hodiny to začne.“

Protočím panenkami. „Jsme tam za deset minut, nevím, kam spěcháš.“

„Tímhle tempem rozhodně.“

„Tak to vidíš,“ poznamenám ke své dvojnici a zabalím šminky. Upravím si béžovou halenku, popadnu ze stolku pod zrcadlem kabelku a vyjdu z ložnice.

„No to ti to trvalo.“ Thomas se na mě mračí.

Thomas je hezký mužský, potkali jsme se na ekonomce, když přestoupil k nám do třídy. Nebyli jsme hned spolu. A ani jsem se o to nijak zvlášť nesnažila, přestože po něm nejedna toužila. Byl sexy, což tedy pořád je, hnědé oči, blond vlasy, vysoký, štíhlý, vtipný, spíš tichý, ale zlobit se uměl a vytočit se dokázal velice rychle, to zase ano. Málokterá by mu odolala, kdyby projevil zájem. Co vím, asi žádná. Byla to tenkrát výhra, když jsme spolu začali chodit. Nesla jsem se chodbami jako princezna. On byl mým princem.

Tenkrát... Začala jsem na Thomase pohlížet spíš jako na důvěrného přítele, ale to je asi normální, když spolu dva lidi chvíli žijí, ne?

„Tak jdeme? Nebo se ještě zamkneš v koupelně?“ Spěšně dopíše smsku a mobil uloží do kapsy šedého svetru, než se na mě tázavě podívá.

Sežehnu ho zamračeným pohledem.

„Vždyť víš, že tě rád zlobím,“ usměje se na mě.

„Právě že nějak moc často,“ zamumlám.

„Prosím tebe,“ odfrkne si a prohrábne si vlasy.

Pokaždé, když opustím naše 2+1, mám pocit, že jsem na něco zapomněla. Obvykle se vrátím, abych zkontrolovala, jestli neběží televize, jestli někde nesvítím nebo jestli nestojí jídlo na zapnutém sporáku, a Thomas nad mými starostmi jenom kroučí hlavou. A protože mě dobře zná, okamžitě mě ujistí, že celý byt prošel a že je všechno v naprostém pořádku. Vlastně ani nevím, na co si to stěžuju. Na to, že už mezi námi dvěma není to kouzlo? Dawn a Carol mají nejspíš pravdu, jsem náročná, co víc bych si mohla přát.

Ale nedokážu se smířit s pocitem prázdnoty, který na mě doléhá. Tohle není život, který bych chtěla žít.

Povzdechnu si. Třeba se to změní, až začnu chodit do nového zaměstnání a změním prostředí. Přijdu na jiné myšlenky. Naruším stereotyp.

„Vážně, neboj se,“ opakuje, že celý být zkontroloval. Myslí si, že se mračím, protože mu nevěřím. Přikývnu. Klidně ať si to třeba myslí.

Na film se docela těším. Thomas mě pozval na romantickou komedii, což mu přičítám k dobru. Nevybavím si název, ale bude to příjemný večer. Aspoň doufám.

Kino leží pár bloků od nás, ale Thomas navzdory tomu bere auto se slovy, že mě po filmu vezme na večeři. Stmívá se. Celou cestu ani jeden nepromluvíme, dokud nedorazíme na místo. Thomas zaparkuje na nedalekém parkovišti. Nějak se nemůžu odhodlat, abych si odepnula pás a vylezla z vozidla. Kdy jsem naposledy byla na dobrém filmu? Nebylo to právě s rodiči, s kterými jsem se už tak dlouho neviděla?

„Kiro.“ Thomas naznačí, že se čeká jen na mě.

„Jasný,“ hlesnu a vystoupím z auta.

Beru kabelku a zabouchnu dveře. Ozve se klapavý zvuk, jak Thomas automobil zamkne.

Nadechnu se chladného večerního vzduchu. Zhluboka. Podívám se na hodinky, pořád máme čas. Vyrázím. Thomas se mnou rychle srovná krok. Slyším, jak mu vibruje mobil. Šéf z práce mu vážně nemůže dát pokoj ani na jediný den, pomyslím si. Thomas na příchozí zprávy zatím nereaguje. Tvářím se, že jsem si ničeho nevšimla.

„Máš lístky?“

„To je přece samozřejmost.“

Vejdeme do dveří polepených plakáty s filmovým programem na tento a příští měsíc a jsem ráda, že se nemusíme zařadit do fronty na lístky. Ale i tak se nevyhneme čekání na popcorn, který si Thomas prostě nedokáže odepřít. Když už se pro mě prý obětoval a vybral můj oblíbený žánr, tak už něco vydržím.

„Slaný, určitě slaný,“ objednává Thomas a já si všimnu skupiny čtyř lidí. Stojí pár metrů opodál a je z nich cítit napětí. Když se na mě jeden z těch mužů podívá, rychle uhnu pohledem a dělám jakoby nic.

„Dáš si něco, Kiro?“

„Ne, ne,“ koktám, najednou nervózní. „Vždyť mě znáš.“

Vezmu si první leták, který mi padne do ruky, a předstírám, že studuju zítřejší program.

„Radši jsem vzal půl litr koly, kdyby sis to třeba v půlce filmu rozmyslela.“

„Dobře.“

Než se přesuneme do sálu, znovu se podívám směrem těch mužů. Skousnu zuby, protože očekávám, že mě z nějakého neznámého důvodu pozorují, ale jakmile tam moje oči blesknou, nikdo tam není. Zamračím se. Co to se mnou je? Obvykle mě zájem cizích lidí nevvyvádí z míry.

Film mě okamžitě vtáhne do děje. Miluju tyhle příběhy. Jak se k sobě dva lidé hodí, jako by k sobě patřili odjakživa. Škoda, že to stejně nefunguje i v životě. Já a Thomas...

Kouknu se na Thomase, který na mobilu zase divoce mačká tlačítka, aby odeslal zprávu. Stále se jednou nohou ocitá v pracovním poměru, jak si neustále stěžuje. Jenže bez peněz se taky nedá vyžít, namítne, když mu předhodím, aby zauvažoval o změně místa a přestal s kariérou obchodního zástupce v oné papírenské firmě.

Možná by mělo být zakázáno vysílat takové filmy. Možná právě kvůli nim hledám v našem manželství problémy.

Thomas mi nabídne popcorn, ale já mu naznačím, že nemám chuť. Proč se už ani nedržíme za ruce jako některé páry, které sedí vedle nás? Dotírá na mě. Svou mysl před podobnými invazními otázkami uzavřu.

Film se rychle dobere svého konce a já už se dívám na závěrečné titulky. V hlavě mi uvíznou poslední slova hlavních hrdinů. *Nikdy na tebe nezapomenu...* A opět začnu porovnávat, jak moc se s Thomasem musíme vzájemně milovat.

Lidé se začnou zvedat ze sedaček. Zacloní mi výhled. Teprve teď mi dojde, že se světla rozsvítila a každý se má k odchodu.

„Kabelka,“ upozorní mě Thomas a já se obrátím, abych se po kabelce natáhla.

Moje oči se najednou setkají s člověkem v řadě za mnou. Zatrne ve mně, protože si uvědomím, že to je ten muž, kterého jsem viděla před promítáním, když jsme s Thomasem čekali na popcorn. Má černé krátké vlasy, je rostlý sportovní postavy, jeho oválný obličej ostřejších rysů v sobě skrývá mnoho tajemství. Pátravě si mě prohlíží. Chvilí se na něho dívám, ale po pár vteřinách to napětí nevydržím a odtrhnu od něho pohled. Zase se třesu.

Někdo si za mnou odkašle a mně dojde, že se čeká, až se konečně uráčím pohnout zadkem. Podívám se na Thomase. Zamrazí mi v zádech. Přestože nemám sebemenší důvod být nervózní, namáčknu se na Thomase, aby přidal do kroku.

„Kiro?“ zašeptá zmateně.

„Prosím, jdi. Ať už jsme odtud.“

Nic nenamítá. Jakmile opustíme prostory kina, popadnu Thomase za ruku a ještě zrychlím. Divokým tempem se téměř hned ocitneme na parkovišti.

„Co se děje?“

„Mám pocit, že mě někdo sleduje,“ vypadne ze mě.

„Prosím tě.“ Ohlédne se. „Nikdo za námi nejde.“

Otočím se. Měl pravdu. Jsme tu sami, tedy když nepočítám mladý pár, který kráčí stejným směrem. Milenci rozhodně nevypadají, že by nám dvěma věnovali pozornost.

„Neprozradíš mi, jak jsi přišla na to, že tě někdo sleduje?“

Pokrčím rameny. Najednou si připadám jako blázen.

„Já nevím. Asi jsem paranoidní. Ale jeden chlap se na mě pořád tak díval. Víš, přímo na mě.“

„Nejspíš ses mu líbila,“ poznamená.

„Hm.“ To je jediné, co ze sebe dokážu vypravit.

„Tak co? Chceš jet domů nebo zvládneme ještě tu večeři?“

„Dáme večeři. Vlastně mám příšerný hlad.“

„Není divu. Byla jsi do toho tak zakoukaná, že bych se divil, kdybys neměla. Já teda rozhodně byl.“

Zakoukaná? Když myslíš, brát ti to nebudu, prolétne mi hlavou. „Taky v tobě ten popcorn celý zmizel.“

„No,“ vydechne a sáhne do kalhot pro klíče, aby odemkl auto. „Byl ten chlap aspoň hezký?“

Začervenám se a zavrtím hlavou. „Vážně. Koukal na mě jako vrah.“

Ušklíbne se. Zajímalo by mě, jestli by na mě mohl žárlit.

Nasednu do auta a natáhnu se po páse. Vyhlédnu z okénka. Vzpomenu si na jednu část z filmu. Oba milenci se nepotkali za zrovna příznivých okolností, ale od samého začátku tušili, že si jsou souzeni. Bylo to uprostřed noci. Kdesi v lesích...

Znovu mi po zádech přeběhne mráz. Dojde mi, že tyhle pocity se vůbec netýkají Thomase ani filmu, ale někoho jiného... někoho konkrétního. Normálně mě ty myšlenky děsí.

Thomas si zapne pás a nastartuje auto. Světlomety před námi osvětlí obrubník. Chodník se leskne, během filmu muselo pršet.

Dorazíme k restauraci, která pro mě představovala symbol mého vztahu s Thomasem. K tomuto místu se pojí moje nejsilnější vzpomínky, jako například jak jsem bývala nervózní, když jsem se připravovala na rande. Přeshlapovala jsem po pokoji a věčně civěla do skříně, co si vezmu na sebe, abych se neshodila nebo to nějak nepřehnala, zatímco jsem si nechala radit od kamarádek, jak se chovat, jak se tvářit, o čem mluvit.

Pamatuji si, jak moc mi spolužačky záviděly. Dmula jsem se pýchou. Byl můj – on, o kterém snila celá škola, si vybral mě. Vždycky, když si to vybavím, je jasné, jak moc jsem Thomasem byla posedlá. Jak jsem neustále pochybovala, jestli chtěl doopravdy mě a s někým si mě nespletl, protože jsem se nepokládala za nikterak výjimečnou... Mělo to všechno takový zvláštní náboj. Příchuť vítězství.

Thomas se jen potutelně usmívá, musí tušit, na co myslím. Mlčky vejdemo a zamíříme ke stolku, který pro nás dva Thomas zarezervoval. Odsune mi židli a čeká jako pravý gentleman, až se posadím. Vážně žasnu.

Servírka donese jídelní lístky a ptá se, co si dáme k pití. Volím vídeňskou kávu, Thomas nealkoholické pivo. Nahlédnu do jídelního lístku. Dostanu chuť na smažený sýr a Thomas si samozřejmě neodpustí poznámku, že si v takový den vyberu něco tak obyčejného. Nakonec mě přemluví a já volím kuřecí kapsy s nivou, ale kroketám prostě neodolám.

Zavrtí hlavou a odfrkne si.

„Od kolika to zítra vlastně máš?“ zeptá se, když si jako obvykle zkontroluje mobil.

„V osm. Ujme se mě tam ta ženská, jak jsem ti povídala. Vesměs papírování, občas zvednout telefon, sjednat pár schůzek těm nahoře, umíš si to asi představit.“

Prímhouří oči. „Zdá se mi to, nebo se začínáš bát?“

„Ne, proč bych měla? Jen ti to říkám, protože vím, že by ses mě na to stejně zeptal.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Mýlím se?“ ušklíbnu se a servírka přinese objednané pití. Zamíchám si kafe a ujím z povrchu trochu šlehačky. „Samozřejmě že mi záleží na tom, jaký vzbudím dojem, aby se mnou byli spokojení. Ale komu ne, že?“

„Překvapuješ mě, Kiro.“

Usměju se. Je to fakt. Teď je ze mě úplně jiný člověk. Taky aby nebyl, když se vedle mě stavěl tak přitažlivý mužský jako Thomas.

Byl to jeho přístup k životu, který mi doslova otevřel oči. Thomas se zabýval osobním rozvojem. Kdykoli jsem začala pochybovat, jestli situaci, která přede mnou leží, zvládnu, vždycky mi kladl na srdce, abych se na názory druhých lidí vykašlala a víc se přijímala taková, jaká jsem. Obyčejná rada, ale jak mě vždycky povzbuzovala. Taky to byl jeden z důvodů, proč jsem souhlasila, že se vezmeme. Vidina, co by mohlo být... z nás obou. Ze mě... Dala mému životu úplně nový rozměr.

„To brzo,“ nezapomenu si do Toma rýpnout, ale nezlobím se. Nemám se proč zlobit, posledních pár měsíců spíš žijeme vedle sebe.

Co měsíců, možná dokonce déle. Když ve firmě povýšil, začal dojíždět na nejrůznější školení a domů se vracel pozdě v noci.

V kabelce se mi rozezvoní telefon.

Thomas obrátí oči v sloup.

„Co je?“ ptám se, zatímco se snažím vyhrabat mobil. „Tobě to vibruje každou minutu.“

„Můžu hádat, kdo to je?“ Komentář o jeho pravidelných telefonních aktivitách přehlédne.

Na displeji mi bliká Carolinino jméno. Jméno moje věrné kamarádky, kterou jsem znala už od základky. Je to plachá, nevýrazná dívka, kulatý obličej jí zdobí zrzavé kudrlinky nádherných hustých vlasů. Mám její jemnou tvář živě před očima a ta představa mi na rtech vyčaruje úsměv. Ví, jak moc pro mě bude zítřejší den důležitý, protože mi konečně vyšla práce, která by mě po nekonečných pohovorech a brigádách u pásu mohla bavit.

Ale Thomasův netrpělivý výraz mě přesvědčí, že bude lepší, když hovor odmítnu. V rychlosti odepišu smskou, že jí později zavolám.

„To jsi klidně mohla vzít.“

„Změnil bys názor, znám tě.“

„Za chvíli bude volat i druhá, ne?“ uchechtne se a sklopí oči k nápoji.

Tím má samozřejmě na mysli Dawn. Energickou, bezprostřední Dawn, která by mi mohla dělat mladší sestru. Poznaly jsme se právě na jedné z těch dělnických brigád a rychle jsme se spřátelily. Jak se Thomas zmínil, okamžitě se mi v mysli vykreslí její blondáté vyžehlené vlasy, modré oči a široký úsměv na jejím úzkém obličejí.

„Myslím, že ne. Řekla bych, že ty dvě budou spolu,“ podotknu. Tím naše konverzace končí. Zase. Opět si připadám prázdná.

Po jídle se sebereme, rozloučíme s personálem a zanedlouho už sedím v autě a čekám, až Thomas obejde vůz a ujme se řízení. Podívám se na hodinky, je kolem desáté večer. Nejvyšší čas jít spát, abych zítra ráno byla svěží a připravená udělat dobrý dojem na své budoucí zaměstnavatele.

V naší čtvrti jsme raz dva. Auto necháme na parkovišti před barákem. Snažím se v kabelce vyhrabat klíče od hlavního vchodu, Thomas ještě z kufru loví nějaké věci. Konečně je mám. V tom okamžiku se ke mně donesou mužské hlasy.

„Jseš si jistý, že to je ona?“

„Naprosto jistý.“

Šlehnu očima k místům, odkud ty hlasy vychází. Ztuhnu, když ve stínu spatřím stát dvě postavy. To je on. Ten z kina. Ten s černými vlasy a tmavýma očima!

„Kiro?“ nerozumí Thomas, proč jsem se zarazila. Ti chlapi reagují, dřív než si vůbec stihnu sesbírat svoje zmatené myšlenky. Jdou sem, rychle se přibližují.

„Kiro!“ dožaduje se Thomas. Rychle se otočím, abych se vrátila k autu.

„Odemkni to, dělej!“

Otevře pusku, aby se mě zeptal, co se děje.

„To je ten chlap, Tome!“ vyhrknu, ale než se vzpomene, že autem se vynoří další a přitiskne pistoli do Thomasových zad.

Vyschne mi v krku. Polknu. Thomas jako by se mi očima snažil říct, abych běžela, jak nejrychleji umím, a sehnala nějakou pomoc. Ale když chlap za ním nesouhlasně zavrtí hlavou, uvědomím si, že bych radši neměla riskovat.

„Neboj se,“ řekne brunet s hranatým obličejem. Natáhne ke mně ruku, asi aby mě uklidnil.

„Co po nás chcete? Chcete peníze? Mám nějaké v kabelce. Klidně vám je dám. To vážně není problém.“ Opatrně mu podstrčím kabelku. Bez reakce.

Černovlasý muž ke mně jen mlčky přistoupí.

„Vážně ne. Jen ho nechte jít. Můžeme se domluvit.“ Nic. Mozek mi pracuje na maximum. Co po nás teda můžou chtít, když ne peníze?

„Uteč, Kiro!“ křikne Thomas a muž za ním mu něco zašeptá do ucha. Sevru ruku v pěst.

„Buď v klidu, neublížíme mu. Jenom spolupracuj,“ říká ten s černými vlasy.

„Davis, ale pokud se pleteš,...“ promluví ten brunet.

Davis ho ignoruje. Sáhne do vnitřní kapsy tmavé mikiny a já si nenechám ujít sebemenší pohyb. Slyším svůj hlasitý dech. Ruce se mi potí.

V jeho dlani se něco zaleskne.

„Co to je?“ hlesnu. Co se mi chystá provést?

„Pšt.“ Okamžitě mi tu věc přiloží k tváři a já zděšením zavřeštím. Zavřu oči, abych se připravila na nejhorší.

Nic se neděje. Nakonec se odvážím podívat. Oslepí mě jasné světlo. Chvilí trvá, než si na něho zvyknu.

Sakra kde to jsem? Zalapám po dechu. Rozhlédnu se. Ocitla jsem se někde v poušti.

Co mi to ten chlap udělal?

Nevím, jestli tohle je halucinace nebo nějaká vidina, ale všechno mi to připadá tak skutečné, tak reálné. Je tu strašné vedro a sucho.

Můj pohled spadne dolů. Na zemi leží něčí tělo. Vidím svoje ruce... jsou rudé. Otáčím s dlaněmi, abych si je prohlédla. Napadá mě, že by to mohla být krev.

Vytlačím ze sebe výkřik. Hrůzostrašný obraz se začne rozmazávat. Ze všech sil se snažím vyprostit ze sevření, které na mém těle cítím. Jak okolo sebe máchám rukama, Davis obezřetně ustoupí.

O co se to snaží? Chtějí mi něco vsugerovat? Zkouší na mě nějaký druh hypnózy?

„Nechte ji. Mám pro vás mnohem větší cenu, než nějaká řadová ekonomka! Dám vám, co budete chtít. Sto tisíc na ruku maximálně do dvou hodin!“ snaží se Thomas, ale nikdo na jeho slova nereaguje.

Podívám se na Davise, asi abych zjistila, proti komu stojím. To, co v jeho pohledu najdu, se mi vůbec nechce líbit. Teď nad tím však nesmím přemýšlet. Nesmím se nechat nahlodat. Musím jednat. Setřást jejich pozornost.

V hlavě se mi začne rodit plán. Vypadá to, že jim z nějakého neznámého důvodu jde o mne, takže doufám, že se mě nepokusí zastřelit.

„Pusťte ho, půjdu s vámi,“ zakoktám. Mám hrozný strach. Hned, jak si budu jistá, že je Thomas v bezpečí, uteču. Pak s Thomasem vymyslíme, co dál.

Oba dva se na sebe podívají a pak ten brunet kývne na třetího, aby Thomase pustil. To potvrzuje mou teorii. Oni chtějí mne.

„Co blbneš?“ vyhrkne Thomas, starost v očích.

Slyším, jak se odjistí pistole. „Běž, než si to rozmyslím.“

Skousnu zuby. Prosím, Tome, poslechni ho, nedělej žádné problémy, ztrať se a zavolej policii.

Zadívám se na něj a doufám, že chápe, co se mu snažím naznačit.

Z představy, co budu muset udělat, se mi převrátí žaludek. Několikrát se zhluboka nadechnu, abych nezkolabovala. Musím se soustředit.

Thomas z kapsy pomalu vyloví klíče.

Zachrastí s nimi v zámku.

Všichni ho napjatě sledují, dokud nezmizí ve vchodu a dveře se nezavřou. Orosí se mi čelo. Je to tady.

Chlap, který Thomase propustil, se otočí přímo na mě. Zbraň si zastrčí za opasek. Stejně jako jeho společníci má tmavé vlasy, i když poněkud delší – sahají mu až po krk, na tváři má strniště.

Soustředím se na jeho pistoli, která téměř splývá s černými riflemy.

„Bylo to nějak moc jednoduché, radši hned vypadneme.“

Ta slova pro mě představují signál k akci. Moje tělo se zaplaví adrenalinem.

Ani jeden z nich evidentně nečekal, že je překvapím, protože než se stihnou zorientovat, mám pistoli v ruce a křečovitě s ní vířím kolem.

„No tak, uklidni se,“ říká majitel té zbraně.

Snažím se vzdálit, ale jak couvám, narazím na překážku. Ohlédnu se, pouze abych zjistila, že mě zbrzdil odpadkový koš. Davis zareaguje příliš rychle a sotva postřehnu, že mě svými silnými pažemi najednou

uzavře v ocelovém sevření. Stejně tak mě okamžitě připraví o zbraň. Chci se mu vykroutit, i kdybych si měla vyrvat všechny svaly z kostí, ale nejde to.

Rozum jde stranou a já se přistihnu, že křičím Thomasovo jméno.

„Vím, že to nechápeš. Tu vizi nebo vzpomínku, která ti prosákla do vědomí. Ale my ti nechceme ublížit, v tom nám musíš věřit,“ naléhá Davis. Snaží se krotit moje zběsilé škubání.

„Co po mně chcete?!“

„Kiro,“ slyším Thomase a já se v duchu prokleju. Šlehnu po něm očima, když ho ten brunet zrovna omráčí pěstí.

„Tome! Co jste mu to udělali?!“

„Bude v pořádku. Leo, dostaň ho do jeho bytu. Kde bydlíte... Kiro?“ osloví mě Davis nejistě.

Sakra, nemůžu uvěřit tomu, že to říkám. „Druhé patro, Sarrowovi.“ S těmi slovy mě zároveň opouští poslední záblesk naděje.

Davis mi ke krku přiloží jehlu. Zatnu čelist.

„Promiň,“ řekne Davis. Jeho hlas mizí kdesi v dáli, jak propadám vlivu látky, kterou mi vpravil do krevního oběhu.

2.

Konečně procitnu. Otevřu oči a mám pocit, že mi je ostré světlo snad spálí, takže je okamžitě zase zavřu a počkám, až se přizpůsobí. Uvědomím si, že tohle asi nebude moje ložnice.

Vzpomenu si na tři neznámé muže, kteří nás večer přepadli. Zprudka se posadím, až se mi zamotá hlava. Dotknu se čela, mezitím co se pokouším zorientovat. Potřebuji zjistit, kde to jsem. Sedím na široké posteli se sněhobílými nebesy a přede mnou se vyjímá sytě červená sedací souprava s lesklým bílým konferenčním stolkem. Stěny tvoří táhlá robustní knihovna plná knih. Nikde nevidím dveře. Pokud nepočítám balkon za prosklenou stěnou po mé levici.

Slezu z matrace, jsem malátná, ale na tom nesejde. Jediná věc, která mě zajímá, je dostat se odtud pryč.

Vstoupím do cesty paprskům slunce a paží si zastíním výhled. Okolo mě se rozprostře azurově modré moře. Chce se mi křičet, ale ovládnou se. To by ničemu nepomohlo, musím si udržet čistou mysl. Opatrně nahlédnu přes okraj kamenného zábradlí, ale vidím jenom skálu. Navíc jsem od hladiny vody tak vysoko, že kdybych se náhodou přeci jen rozhodla skočit, dopad už bych možná ani nevnímala.

O co jim jde?

Vybavím si, co mi ten chlap povídal. *Tu vizi nebo vzpomínku, která ti prosákla do vědomí.*

Připomenu si barvu krve na mých rukou. Vyschne mi v krku.

Ne, opřu se o zeď. Odmítám uvěřit, že to je nějaká vzpomínka z minulého života. Ve fantastických filmech to беру a jsem schopna akceptovat, ale takhle...

Je možné, že se mě pokoušejí zmanipulovat. Rozhodně si můžu být jistá, že se brzy dozvím víc.

Jo, brzy, skousnu si ret.

Aspoň můžu být ráda, že je Thomas v bezpečí. Ačkoli tím si nemohu být na sto procent jistá nikdy, dokud se nepřesvědčím na vlastní oči. Nebo uši...

Kabelka, napadne mě. Moje kabelka. Měla jsem ji přehozenou přes rameno. A v ní svůj mobil.

Vrátím se do pokoje, abych se porozhlédla. Vrhnu se do peřin, jestli bych tam kabelku přeci jen nevyhrabala, protože jinde zcela jistě nebude. Ale nic. Povzdechnu si, samozřejmě že nic. Bylo by od nich hloupé, kdyby mi umožnili být v kontaktu s okolním světem.

V tom okamžiku zaslechnu vrzání. Otočím se za zdrojem zvuku. Část knihovny hned vedle skleněné tabule otevře tajný vchod. Jako první spatřím vstoupit toho černovlasého muže, myslím, že se jmenuje Davis. Klopýtne mi srdce, až se sama sobě divím. Postavím se. Všechny svaly na těle mám zatnuté.

Za Davisem se vynoří ještě další dva muži. Teď si je mám možnost opravdu důkladně prohlédnout. Všichni jsou vysocí, vymakaní. Oblečení mají sladěné do tmavě hnědé barvy, mají na sobě trika s dlouhým rukávem a kapsovité kalhoty. Tipovala bych je na tajné agenty nebo dokonce vojáky.

Odkašlu si. „Můžete mi prozradit, kde to jsem?“ zachraptím.

Vzájemně si vymění pohled a Davis souhlasně přikývne. Skloní hlavu a chvíli se dívá do země, než ke mně vzhledne a já v jeho výrazu zahlédnu podivnou bezradnost.

„Nebudeme tě tu držet dlouho, chceme jen informace. Pak tě pustíme.“

Informace?

„Já ale nic nevím.“

„Ještě ne.“

„Co... co tohle má znamenat?“

„Potřebujeme se dozvědět něco z tvojí pradávnej minulosti.“

„Hodně pradávnej, ještě dávno před tvým narozením,“ doplní ho brunet

„Nebudeme po tobě chtít nic složitého. Stačí, když podstoupíš tři obřadní rituály, aby ses rozpomněla na patřičné události. Momentálně tomu nemusíš rozumět,“ řekne Davis. Brunet pouze pokrčí rameny. Třetí z mužů tam nehybně stojí jako socha a přestane mě sledovat jen, aby se na sebe s Davisem podívali.

„Rozpomněla? Děláte si ze mě legraci? Co když o nějaké to vaše rozpomínání vůbec nestojím?!“

„Davisi,“ varuje ho ten brunet.

Davis rukou naznačí, že má záležitost pod kontrolou. „Leo, nech to na mně.“ Upřeně se mi zadívá do očí. „Chápu, jak se cítíš. Taky jsem si tím musel projít, byl jsem na tvém místě.“

„Já se k té tvojí sektě nikdy nepřidám!“ řeknu vzpurněji, než se doopravdy cítím.

„To po tobě nikdo nežádá. Dostaneš zpátky svůj život. Pokud jde o vzpomínky, můžeme se domluvit, že všechno, na co si vzpomeneš, zase uzamkneme v hlubinách tvého podvědomí. Provedeme tě obřadem a za těmihle věcmi uděláme tlustou čáru.“

„A to mám věřit, že mi říkáš pravdu?“

Povzdechne si a chvíli o tom přemýšlí. „Netvrď mi, že jsi necítila nic zvláštního, když jsi nás viděla přicházet.“

Tohle jsem nečekala. Nevím, co mu na to mám říct. Sama si neumím vysvětlit, proč mě jejich přítomnost v kinosále tak rozhodila. Trhnu pohledem k zemi.

„Já smekám, Dave, takový argument by mě asi nenapadl. Konečně bychom mohli najít společnou řeč,“ složí mu Leo poklonu.

Vzhlednu. Neustále přemítám o Davisových slovech. Takže by to mohla být pravda? Ta vize? Ta krev? Je možné, že jsem byla vrah? Ptám se v duchu. Nemají v úmyslu mě zhypnotizovat, abych za ně vykonala špinavou práci nebo aby mě nějak zneužili?

„Potřebujete vystopovat všechny mé oběti?“ vytrasím svou první teorii a sleduju, jak se zachovají. Musím se přesvědčit, že jsou ke mně upřímní. Když připustím, že mi nelžou a že systém reinkarnace existuje, klidně jsem se v předchozím životě mohla stát vražedkyní.

„Cože?“ Zdá se, že jsem je zmátla úplně všechny.

„No viděla jsem ji. Svou oběť.“ Snažím se argumentovat. Davis ke mně přistoupí blíž, sevřu prsty v pěsti. Jsem ve střehu a on si to zjevně uvědomí, protože se najednou zastaví.

„Ne, ty jsi nebyla žádnou vražedkyní. Máš to zkreslené. Proto potřebujeme, abys podstoupila ony rituály, při kterých si postupně vybavíš širší souvislosti.“

„A co vy tři jste vlastně zač?“

„Zjistíš to, neměj strach.“

„Ne, chci to vědět hned.“

Davis se zamračí a podívá se na třetího muže, který souhlasně přikývne. Leo se k němu obrátí čelem. „Calle, já si myslím, že to je dost špatný nápad.“

„Stejně na to přijde. A když s ní má Davis tu trpělivost...“

Stejně jim nevěřím. Přestože můj postoj na okolnostech asi nic nezmění. Budu muset přistoupit na jejich žádost a dát jim, co chtějí. Nesnáším tu bezmoc. Jsem ochotna využít každé příležitosti ke kontrole situace. Musím se dozvědět co nejvíce informací.

„Dobře,“ vydechne Davis a rukou ukáže směrem k sedačce. „Neposadíme se?“

Zaváhám.

Leo se dotkne Davisova ramene. „Zvládneš to sám? Každou chvíli dorazí Lukas. A pro ni bude stoprocentně lepší, když na ni nebudeme tři.“

Davis mlčky přikývne. Ještě se střetnu s pohledem Calla a pak s Davisem osamíme.

„Vážně si nesedneš? Kiro?“ zopakuje nejistě, jako by mu vyslovit moje jméno činilo potíže.

„Jo, Kira. A jo,“ hlesnu a v tu ránu jsem u sedací soupravy a volím křeslo, které je nejdál.

Davis si naštěstí sedne přesně tam, kde jsem doufala. Skutečně si připadám jak... jak na pohovoru. Samozřejmě, že jsem dnes měla

nastoupit do nové práce a zaškolovat se. Další důvod, proč být našťvaná.

Nesmím si to připouštět k tělu, jinak se zblázním. Musím si připomínat, že Thomas už po mně nepochybně vyhlásil pátrání, takže ve vzduchu pořád visí šance, že se to spraví, že mě najde dřív, než... přemýšlím nad svými možnostmi, když Davis promluví.

„Takže ty chceš vědět, co jsme zač.“ Skloní hlavu, jak přemýšlí. Dává si načas. Napjatě ho sleduju.

„No, řekněme, že jsme něco jako tví následovníci,“ prohlásí nakonec a naše oči se setkají.

„Co?“ Jsem v šoku.

„Přinejmenším Leo a Call. To oni mě našli stejně jako teď já tebe. My dva jsme se tehdy znali osobně.“

Nevydám ze sebe hlásku, snažím se pochopit, co to právě řekl. Přijde mi to jako blbý vtip.

„Ale po světě se pohybuje ještě jedna skupina lidí, která pátrá po prastarém Zdroji neuvěřitelné síly – takové síly, že strážcům umožnila manipulovat s myšlenkovými vzorci ostatních.“

„Myšlenkovými vzorci?“ zopakují užasle a polknu, abych uvolnila hlasivky. A kdo že byli ti strážci? A jak že do toho zapadám já?

„Aha. Jak bych ti to popsal?“ zamyslí se. Vyčkávám.

„Zkrátka – když něco uděláš, očekáváš, že se něco stane. Představ si, že s každou myšlenkou, která ti proběhne hlavou a vyvolá v tobě emoci, to funguje stejně. Vlastně veškeré tvé myšlenky a slova a činy ti do života přitáhnou zkušenosti, které ti pak slouží jako zpětná vazba, zdali ti ty činy a myšlenky vyhovují nebo ne,“ odezírá mi z tváře, jestli jeho vysvětlení rozumím.

Přikývnu.

„Dobře, a teď si představ, že se tento cyklus manifestace přeruší. Co z toho plyne? Nikdo neuvidí, co dotyčný svým myšlením ve světě způsobuje. Proces se naruší – a to dělali strážci.“

Strážci...

„Strážci za své doby vládli lidstvu. A ovládali Zdroj. Měli veškerou moc, aby obyvatelům země mohli stanovit hranice, co si ve společnosti mohou dovolit a co už ne. Takže pokud se lidi ve svých myslích pohybovali v přesně definovaných mantinelech, bylo o ně postaráno. Zdroj uměl tu sílu, která se rodí v myšlenkách a která myšlenkám umožňuje, aby se zhmotnily ve fyzické realitě, odebírat a shromažďovat. Strážci tu energii využívali, aby zajistili, že se pravidla budou dodržovat.“

Polknu.

„Dobře, Kiro. Shrnu, o co nám jde – i my hledáme onen Zdroj. Zdroj je vlastně jakousi nadpřirozenou technologií. Je to dokonalá banka veškeré nashromážděné energie. Strážci pochopili, jak Zdroj funguje, naučili se ho používat a vnesli do systému řád – opakuju, jen velmi málo lidí nebylo politikou strážců ovlivněno, a tudíž si stačilo vybudovat smysl pro osobní zodpovědnost – z této hrstky pak vyrostla další řada strážců.

Epocha strážců trvala celá staletí, dokud jsi zemi od vlivu Zdroje neodstavila a nezavládl chaos. Lidi nechápali, co se děje. Nebyli zvyklí na to, že je nikdo nekontroluje, a strach z neznámého produkoval další strach. A další nejistotu a agresi. Rozpoutala se válka.

Až po tisíci letech se lidstvo začalo pomalu probouzet z nevědomého spánku a zbavovat se role oběti, až teď se začíná chápat, že se ve světě nehraje na vítěze a poraženého, ale že jsme všichni součástí Země a že se mohou rozhodnout vystoupit z řetězce přesvědčení, které z nich ty role dělá.

A to byl hlavní důvod, proč jsi strážce odstavila od moci a lidstvo od vlivu Zdroje. Chtěla jsi, aby všichni ochutnali sladkost svobody – což se ve finále možná trochu zkomplikovalo, ale nakonec jsi dostála svého slibu,“ dopoví rychle a nadechne se.

„Já tomu vůbec nerozumím.“

„Rozumíš aspoň něčemu?“ zajímá se. „Nebo to zní moc složitě?“

Zavrtím hlavou. „Thomas se zabývá osobním rozvojem, takže představa, že určité myšlenky tě dostanou do určitých situací, člověk

sklidí, co zasel,“ přemýšlím nahlas a chvíli na to se zarazím. Já mu přeci nemusím vůbec nic vysvětlovat. Proč jsem to řekla?

„Dobře,“ odkašle si.

„Fajn. Připustím, že to, co tvrdíš, je pravda. Já jsem lidstvo odstavila od vlivu Zdroje? A nějak se to zkomplikovalo? Co si z toho mám jako vyvodit?“

„No,“ předkloní se. „dřív nebo později by to udělal někdo jiný. Čím více jsme otáleli, že lidi odstříhneme od kontroly Zdroje, tím bylo jasnější, že život bez Zdroje rozhodně snadný nebude. Zvyk je železná košile a účinky Zdroje jako droga. Lidstvo je ale naštěstí už z nejhoršího venku, takže...“

„Proč by tedy ta druhá skupina hledala ten Zdroj?“ přemýšlím.

„Touha po moci?“ hádá. „Patrně by prohlásili něco v tom smyslu, že to vidíme moc černobíle, že přeháníme, když tvrdíme, že manipulace s myšlenkami otročí lidi. Prostě že oni jen v lidech probouzeli jejich lepší stránku a udržovali v zemi mír. S nejvyšší pravděpodobností by tvrdili, že zlo se ve světě objevilo, protože obyvatele najednou neměl kdo vést a chránit. Že zůstali vydáni napospas silným zemětřesením...“

„Zemětřesením?“

„Potopilo to celou Atlantidu, když mám zabruslit víc do detailů.“

„Cože?“

„Kvůli tvému rozhodnutí... událo se hodně věcí, s kterými jsi nepočítala, když jsi Zdroj vzala a ostatní strážce zbavila pravomocí, aby se na něj nemohli napojit. Je to, jako by se všechna kdy odfiltrovaná energie z myslí lidí projevila najednou.“

Uvědomím si, že mě začíná nabourávat. Chytnu se za hlavu.

„Já tomu prostě nevěřím. Je to šílené.“

„Nemusíš mi věřit. Sama zjistíš, že to je pravda.“

„Po těch vašich rituálech? Já o to nestojím. Vždyť jste mě unesli. Praštili jste Toma! Já chci prostě pryč!“

„To nepůjde. Musíme Zdroj najít dřív, než strážci. Potřebujeme tě. S tvým souhlasem nebo bez něj,“ řekne, ale přitom v jeho hlase slyším stopu soucitu, což mě překvapuje.

„Tvrdiš, že my dva jsme se před tím znali?“ musím se zeptat.

Uhne pohledem a neklidně si poposedne. Musela jsem ho uvést do rozpaků.

„Teď na tohle není vhodná chvíle. Už jsem toho řekl dost. Až podstoupíš první rituál, v tvém podvědomí se vytvoří můstek k minulosti. Tam najdeš odpovědi na všechny otázky.“ Vstane.

„Hádám, že nemám na vybranou.“

„Pořád platí nabídka, že tě vzpomínek na minulost zbavíme, pokud si to budeš přát. Nehodlám ti nabourávat tvůj současný život.“

Snaží se z mého výrazu odečíst, jaký jsem si na něj musela udělat názor. Pokrčí rameny. „I když teď jsou asi jakákoliv slova zbytečná. Ještě jsme si nezískali tvoji důvěru.“

Čekám, dokud neodejde z místnosti.

Když se východ uzavře, vyrazím, abych knihovnu prozkoumala. Snažím se najít rýhy, kde jsem odhadovala, že by se tajné dveře mohly otevírat. Nepodaří se mi nic nahmatat. Zkusím za polici vzít k sobě, pak do nábytku zatlačím, kdyby něco zaklaplo. Mé úsilí vychází nadarmo. Stále jsem jejich vězněm. A tohle apartmá je moje cela.

„Takže minulý život, jo?“ praštím do police. „No tak dobře.“ Jestli ten Davis má pravdu a já se přiznávám, že tu možnost nezavrhuju, znamená to, že jsem někde musela schovat Zdroj velké moci.

Z toho vyplývá, že jsem mocná musela být i já. Takže... je logické, že když ten rituál bude fungovat tak, jak mi tvrdí, mohla bych se na tuto sílu během obřadu rozpomenout a využít ji ve svůj prospěch.

Pane bože, to zní tak fantasticky. Ani nevím, jestli se na jeho slovo mohu spolehnout. Nehodlám tu zůstat. Nemají právo za mě rozhodovat. Nedopustím, abych přišla o svobodu, kterou jsem si díky Tomovi tak pracně vydobyla – svou vnitřní nezávislost.

Dochází mi, jak moc Thomase postrádám. Proč mi takové věci docvaknou, až když je pozdě? Nedokázala jsem ho ocenit. Musím mu dát vědět, že jsem v pořádku. Nějak. Musím najít způsob.

3.

Uplyne hodina nebo dvě, nemám ponětí. Do ticha se vetřou mužské hlasy. Myslím, že to vychází zvenku. Proplížím se na balkon a opřu se o zábradlí, abych se rozhlédla. Nikoho nevidím, za to slyším zcela zřetelně, o čem se baví.

„Ne, proklouzl jsem. Nikdo si ničeho si nevšiml.“

„Jak strážci pokračují v pátrání?“

„Žádný pokrok. Teď to vypadalo, že na něco narazili. Byl jsem připraven, že je svedu na falešnou stopu, ale nebylo to třeba.“

Druhému se zjevně uleví, když si oddychne. „Máme čas.“

„Agnes?“

„Nahore. Ale momentálně pochybuji, že by chtěla spolupracovat.“

Agnes? To mluvili o mně?

Nezdá se, že by tušili, že je poslouchám. Je vyloučeno, že by mě zaslechli přicházet. Jsem si jistá, že ne.

„To se zlomí s prvním rituálem. Vzal jsem s sebou všechny potřebný materiál.“

Zamrazí mi v zádech. To si teda věří. Dokážu jim, že se mýlí. Na jednu stranu jsem zvědavá, jak bude ten obřad probíhat, ale na druhou se mi příčí představa, že bych tady s nimi mohla chtít být z vlastní vůle a ne z donucení. Nejradši bych se rituálu vyhnula, ale vím, že tuto možnost zatím nemám.

„Kdy s tím hodláš začít?“

„Kdy by se vám to hodilo?“

„Co možno nejdřív, Lukasi.“ Toho neznám.

„Budu připraven tak za hodinu.“

„Chápu, víš, kde máme meditační místnost.“

Ruka mi sklouzne ze zábradlí a stáhne moje tělo dopředu. Skousnu zuby, jak ve mně zatrne. Zavládne ticho, určitě mě slyšeli. Ale co bych

se držela zpátky... nesmím zapomínat, že to MOJE chování je opodstatněné.

Zdá se, že mám tak hodinu na to, abych vymyslela, jestli by rituálu přeci jen nešlo nějak zabránit.

Zajedu si prsty do vlasů, jako bych tím snad dovedla vyprovokovat mozek k větší aktivitě. Přemýšlím, co by se mohlo dát udělat. V každém scénáři se znovu a znovu ukazuje, že jsem jim opravdu vydaná na milost a nemilost.

Pokud ovšem... je pravda, že jsem ještě nevzala v potaz jednu variantu – že se jim můžu zkusit postavit a bojovat, a to navzdory jejich početní převaze. Poleje mě horko, protože co zmůže netrénovaná holka proti třem – čtyřem namakaným chlapům. Ale zakážu si myslet nad tím, že by se mi nepovedlo uspět, a chytám se stébla poslední záchrany. Byla tu jediná cesta ven. Přes ty tajné dveře. Zahledím se jejich směrem a uvažuji. Možná nejsem schopna je otevřít, ale vím, že se otevírají dovnitř a tím pádem zakryjí část skleněné tabule – stejně jako by mohly schovat mou maličkost! Možná kdyby se mi podařilo proklouznout, měla bych šanci se odtud dostat... Je to risk, ale musím to zkusit.

Slyším, že přichází, mnohem dřív, než jsem očekávala, že se objeví. Kruci. V rychlosti prohrábnu peřinu, aby vypadalo, že ležím, a honem běžím k rohu, abych to stihla. Dveře se zároveň otevírají a nutí mě přitisknout se na sklo, abych o ně nezavadila. Snažím se dýchat mělce, což není zrovna snadné, když mi srdce buší ostošest.

Nejprve vejde Call a hned za ním se vynoří Leo po boku s Davisem. Zamíří rovnou k posteli, přesně jak jsem předpokládala. Nabídne se mi pohled na jejich záda, to je signál pro mě. Ted' nebo nikdy. Po špičkách se snažím přesunout k východu. Nespouštím je z očí, snažím se odhadnout každý sebemenší pohyb, kdyby náhodou hrozilo, že se otočí. Nahlédnu do tmavé chodby, kam vede a jestli tam někdo nestojí, a začnu couvat. Musím si počínat opatrně, ale rychle.

„Něco tady nehraje,“ slyším Davisův hlas. Ve stejný okamžik pod mým chodidlem zakřupe podlaha. Do pytle, zatnu čelist.

Samozřejmě se otočí a spatří mě.

Na nic nečekám, vyrazím. Opustím chodbu dalšími velkými dveřmi a hrubě s nimi máchnu, abych je zdržela. Řítím se stále vpřed prostorným sálem. V tom spěchu si všimnu jen rozlehlých prosklených stěn po obou stranách haly a podstavců s různými artefakty. Na podlaze jsou položeny parkety. Jakmile dorazím ke vchodu naproti, troufnu se kouknout přes rameno. Jsou mi v patách.

Za dveřmi se na chvíli musím zastavit, abych se zorientovala. Tohle musí být obývací pokoj. Uprostřed je situovaná světlá koženková souprava s krbem. Obvod místnosti je lemován sloupy a stromky, které rostou z nízkých květináčů. Arkády přede mnou pokoj rozdělují na dvě části. Po levé i pravé ruce mám dvojce dveře. No dobře. Běžím doprava a vklouznu do druhých dveří od kouta, opatrně je zavřu, protože si uvědomuji, že jsou blízko. Už je slyším.

„Z ostrova se nedostane,“ ujišťuje je Leo, hádám podle jeho samolibého hlasu.

Tohle je ostrov? Sevře se mi žaludek.

„Nebud' si tím tak jistý. Strážkyně se v ní nezapře,“ říká Call?

Strážkyně?

Otočím se, abych zjistila, kam jsem to vlezla. Ocitla jsem se v nějaké kanceláři s robustní skříní a oknem, které je tak vysoko, že vylézt jím ven vůbec nepřipadá v úvahu. Suše polknu. Slepá ulička. Nenapadá mě nic lepšího, než si zalézt za roh skříně a doufat, že když chlapi otevrou dveře a nezahlednou mě tu, budou hledat jinde, což mi poskytne víc času vymyslet, co dál.

Nacpu se mezi nábytek a podstavec s pootevřenou truhličkou. Uvnitř se leskne něco zlatého. Nahlédnu dovnitř, amulet mi připadá povědomý. Hádám, že to musí být ta věc, kterou mi Davis přiložil na tvář a která mi přivodila ty vidiny. Sáhnu do truhly, chci zjistit, jak na dotek moje mysl zareaguje tentokrát, ale v tom se otevrou dveře. Ztuhnu. Neopovažuji se ani dýchat, čekám, co se bude dít. Amulet svírám v dlaních, až se mi jeho ostré konce zabodávají do kůže.

Pak se konečně ozve bouchnutí a já úlevně vydechnu. Teď si ten amulet už můžu prohlédnout. Vypadá to jako koróna, zavěšená na zlatém řetízku. Dutý hořící kruh. Zatmění slunce.

Jako bych ten symbol už někde viděla...

Zvednu ruku, mezi prsty se mi houpá ten amulet. Ukážu s ním k plazmově modrému světlu. Chci... to světlo ovládnout – bože, co mě to napadá? Zavrtím hlavou, abych se od vtíravé představy distancovala. Ta plazmová koule začne zářit silněji, až nevidím nic jiného, než oslepující bílou. Doslova cítím, jak mě ta divoká síla udeří do hrudi. Natlačím se na skříň. Na svých ramenech pocítím pevný stisk.

Vzhlednu a uprostřed zářivé mlhy se vykresluje Davisova tvář.

Vybavuje se mi jméno Temuno.

Jako bych potřebovala důkaz, že mu můžu věřit. Že se mi Davis nesnaží nic vsugerovat. Že mi nelhal. Začínají mě napadat odpovědi na otázky, které jsem si kladla. Ano. Pocity, které ve mně vzbuzovala tato tvář, hraničily až s hrůzou. Ale ne proto, že bych z ní měla mít strach.

„Kiro?“ řekne a mně dojde, že to už není sen. Že tu Davis skutečně stojí a dotýká se mě.

Našel mě.

Amulet s cinkotem dopadne na zem. Jak jsem vůbec přišla na to, že tu věc nazvu amuletem? Pomyslím si a znovu zavrtím hlavou. Mám v tom děsný zmatek. Pak si vzpomenu, že se Davis zmiňoval, že podobným procesem rozpomínání prošel taky.

„Začne to někdy dávat smysl?“ zeptám se, aniž bych si předem promyslela, jestli to je dobrý nápad.

Moje otázka ho očividně vyvede z míry. Překvapeně se na mě zadívá.

„Po prvním rituálu se v tom budeš mnohem lépe orientovat.“

Zavřu oči. „Mám strach, co se dozvím,“ přiznám se.

„Já vím.“

UVědomím si, jaká důvěra mezi námi zavládla, a zmlknu. Uhnu pohledem, abych to spojení mezi námi přetřala. Část ve mně mi nepřestává našeptávat, že jsem blázen, že tohle není normální. Skutečně

tu v místnosti Davis nebyl a záměrně mi tu halucinaci nevyvolal, aby mě rozhodil? Nemůžu si být jistá, nemůžu vědět, kdo mě tu v kanceláři před chvílí hledal.

Ale jak bych si pak vysvětlila ty pocity? Takhle jsem se cítila už před tím v kině. Je absurdní, že by mi je nějakým způsobem přiměl cítit, přinejmenším na tu vzdálenost. Tahle věc fungovala pouze v případě, když se jí dotknu, ne? Aspoň mně to připadá logické.

Takže to znamená, že se jim podařilo mě přesvědčit?

Únos se přeci nedá ospravedlnit, i kdyby měli v plánu cokoliv ušlechtilého.

„Davis už ji našel,“ konstatuje ve dveřích Leo. Davis mě pustí a sehne se pro amulet.

„Lukas už bude připravený, takže můžeme začít,“ řekne ještě Leo. Vykouknu spod rohu a Leo mi pokyne, abych šla za ním. Davis se drží hned za mnou. Nemám na vybranou, tak aspoň vystrčím bradu a napochoduji tam s hrдостí.

Dveřmi naproti se dostaneme do místnosti provoněné vonnými tyčinkami. Nedokážu určit přesně, co to je za vůni. Velká okna jsou zatemněná fialovými závěsy. Uprostřed místnosti stojí oltář s tímtež fialovým odstínem a před ním se na zemi rozprostírá černý koberec, jinak je podlaha proložena matnou dlažbou samozřejmě stejné barvy. Vychne mi v puse, polknu a odněkud se vynoří blondatý muž s jemnými rysy v obličeji. Jeho vzezření naprosto vyvrací moje představy o rituálu – není oblečen v rouše ani v žádném jiném slavnostním úboru. Má na sobě rifle a světlou košili.

Když se přiblíží a Davis mu předá amulet, nabídne mi ruku. „Jsem Lukas. Rád tě poznávám. Ty jsi Kira, že?“

Šokuje mě, že má zelené oči, jako mám já. Zůstanu na něj zírat jako idiot.

„Jo, Kira,“ řekne za mě Davis a já po něm střelím pohledem. Ruku Lukasovi nepodám. Obrním se kamenným výrazem.

„Chtěl bych tě obeznámit s tím, co se chystám udělat. Tento amulet – Calip, jak ho taky nazýváme – nám poslouží jako klíč k tvým

vzpomínám. Ale vzpomenout si naráz na svůj předchozí život by mohlo být nebezpečné, z toho důvodu byl proces rozdělen do tří na sebe navazujících meditací.

Ale nemusíš mít strach, tvoje momentální inkarnace ti nedovolí zabývat se nepodstatnými maličkostmi, takže ti to občas může připadat jako interaktivní film. Měla bys být schopna si od vzpomínek udržet odstup.“

Paráda, pomyslí si ironicky. Odolám, aby přikývla na srozuměnou.

„Tím samozřejmě ale netvrdím, že to tvůj dosavadní život nemůže ovlivnit. Třeba tady Davis zrušil svatbu se svou dlouholetou přítelkyní, jen aby se necítil provinile.“

Zase se na Davise podívám. Zdá se, že mu to je nepříjemné.

„To sis mohl odpustit,“ odsekne Davis.

„Nebudu ji vodit za nos, Dave,“ reaguje Lukas a odkašle si.

Já rozhodně nebudu stejný případ, řeknu si znovu. Nenechám se znejistit.

„No, Kiro. V podstatě nepotřebuji nic víc, než tvoji přítomnost a svolení. Obřad chvíli potrvá, tak by bylo asi vhodné, kdyby sis udělala pohodlí a radši si sedla na ten koberec.“

„Hm,“ zamručím.

„Doufám, že nemáš problém vidět krev, bude stačit jenom kapka.“

Nenamáhám se s odpovědí. Ale přistihnu se dívat na Davise. Proč to dělám? Nevyznám se v sobě.

Lukas přejde k oltáři, sebere dýku zahnutou do tvaru pŕlměsíce a s amuletem přistoupí ke mně.

„Bude lepší, když se posadíš, vize nastoupí hned, jakmile začnu zaříkávat, tak abys nám třeba náhodou neupadla.“

Dech mi uvízne v hrdle. Srdce mi tlučve ve spáncích, jak se přiblíží nevyhnutelné. Nemám nejmenší ponětí, co se bude dít. Mechanicky si sednu na ten koberec.

Lukas ostatním naznačí, že bude lepší, když vyčkají ve vedlejších pokojích. Davis si rezignovaně povzdechne, ale neprotestuje. Po několika vteřinách v místnosti pozbudeme jen my dva. Já a Lukas.

Ted' kdybych se na něho vrhla a nějakým, zatím nedefinovaným způsobem ho odrovnala... stejně bych neměla šanci utéct. Vede odtud pouze jeden východ a za dveřmi bych okamžitě narazila na odpor.

Ale to není hlavní důvod, proč to nerisknu, a já to vím. Normálně by mě argument, že jsou v početní a silové převaze, neuspokojil. Ale zase si nechci přiznat, že získali mou zvědavost.

Lukas se potutelně usměje, jako by mi četl myšlenky. Zpražím ho nenávisným pohledem.

„Můžeme?“

Jako na povel zvednu pravou ruku. Odolám touze zasyčet bolestí, jak se mi do prstu zařízne ostrý předmět. Udržuji si nečitelný výraz.

Z ukazováčku se vyplaví krev, pár kapek steče na amulet, který mi Lukas přiloží pod prsty. Vzápětí se mi jeho tvář začne rozmazávat. Něco... slyším. Lukas na mě mluví, nebo se mi to zdá? Jeho hlas se čím dál víc podobá ozvěně. Prostředí okolo mě se pořád rozmazává.

Když shlédnu dolů, spatřím u svých chodidel ležet tělo. Podívám se na svoje ruce, které jsou od krve, a zorientuji se, že tohle musí být ta původní vize. Znovu se zaměřím na tělo. Prozkoumávám jeho okrově zbarvený plátěný oděv a všimnu si rudé skvrny na jeho hrudi, odkud musí pocházet ta krev. Psychická bolest, kterou cítím, zesílí a dosáhne vrcholu snesitelnosti, když si uvědomím, že to je Davis. Moje srdce jako by se v tu chvíli rozpadlo na tisíce kousků. Jsem v šoku, jako bych stále nemohla uvěřit, že se to stalo. Nevím, co dělat. Myslím, že jsem tu vydržela truchlit celé hodiny.

Ale ne tentokrát. Vize mě bere do okamžiku, který téhle tragédii musel předcházet.

„Vážně to chceš udělat?“ ptá se mě Davis – vlastně jeho minulé já. V jeho tváři se zračí starost.

„Ještě nejsem rozhodnuta. Je to příliš riskantní. Mohla bych najít lepší cestu,“ padají ze mě slova. Na prsou si založím ruce.

„Něco, co by příliš neodporovalo vašim etickým pravidlům, hádám.“

Zpřímá mu pohlédnu do očí. „Lidi nejsou připraveni, abychom je odstavili od vlivu Zdroje. To s pravidly nemá nic společného.“

„Jo, protože místo toho, aby si se sebou lidi poradili sami, se na vás stali závislí,“ ukáže na mě. V jeho hlase se skrývá náznak vzdoru.

Nesouhlasně zavrtím hlavou a zadívám se do pouště. „Musí existovat jiné řešení. Přemýšlela jsem o tom. Kdyby se lidé svých emocionálních programů dokázali zbavit, aniž by přišli o podporu ze Zdroje – myslím tím, kdybychom jim, až nebude Zdroj v moci strážců, povolovali hranice, aby se měli čas zadaptovat, vyhnuli bychom se úpadku. Ale jak to provést?“

„Prosím tebe.“

„Sám jsi s tím přišel. Něco se už musí změnit. Takhle to nemůže fungovat.“

„Ale manipulovat se Zdrojem, který tě svou mocí přesáhne? Je to jenom stroj. Buď do jeho podstaty zasahuješ, nebo ne. Buď lidstvo odstavíš od závislosti a necháš Zdroj vyhasnout, nebo se nic nezmění. Každý, kdo se pokoušel najít kompromis mezi těmito dvěma póly, neskončil dobře – sama jsi to říkala.“

Neodvážuji se na něho podívat. Je zřejmé, co tím má na mysli. Každý strážce, který se dle pověsti pokusil odpoutat od Zdroje a poskytnout jeho sílu široké veřejnosti, neskončil dobře. V tom lepším případě zemřel prakticky okamžitě. Když nedokázal zkrotit energii, která se během postupu uvolnila, a ta se jako bumerang vrátila zpátky k němu a implodovala.

Žasnu nad svými myšlenkami, zjevně se musím rozpomínat úplně na všechno, na každý detail. *TOHLE se vážně stalo.*

„Jsou to jenom povídačky,“ poznamenám.

Davis mě najednou vezme za ruce a vytrhne mě – vytrhl mě – z přemýšlení. Donutí mě, abych se na něho podívala. Jeho obličej se ocitne jen pár centimetrů od mého. Po páteři mi přejede mravenčení. Nespecifikuju pocity, které ve mně jeho blízkost vyvolává, ale překvapuje mě jejich intenzita.

„Nejsem připravený, abych o tebe přišel, Agnes.“

„Musím,“ poznamenám, „nechce se mi líbit atmosféra, která mezi strážci panuje.“

„Ne, ty nechápeš, co se ti snažím říct.“

„Temuno,“ vydechnu.

„Už nehodlám předstírat, jak nejsem v klidu, když tě vidím. Že mi na tobě tolik nezáleží a jde mi jenom o rovnoprávnost. Agnes. Já tě miluju. Šíleně moc tě miluju a nechci o tebe přijít. Prosím, nepouštěj se do žádných experimentů. Vydrž ještě pár týdnů. Přijdeme na lepší způsob.“

Zůstanu na něj koukat, chvíli se nedokážu vymáčkout. Ani nevím, jak dlouho jsem tohle toužila slyšet. Jak dlouho jsem snila, že nadejde tento den.

Ale jeho výraz se změní. Tvář se mu zkroutí utrpením a pak Temuno vykřikne v mučivé bolesti. Vzápětí mi dojde, proč. Vidím stín, který mu do zad vrazil nůž. Davisovo tělo se okamžitě skácí k zemi.

„Temuno! Temuno! Ne!“

Vím, že se mu nedalo pomoci. To na tom bylo to nejhorší, sledovat, jak trpí, dokud nevydechne naposledy, a nebýt schopna ho zachránit.

V tu ránu jsem začala hořet nenávistí a nic mě nemohlo zastavit.

Sevřu ruku v pěst a vzpomínka se rozplyne jako oblak dýmu. Obloha se setmí a najednou se nacházím uvnitř rituální místnosti. Dezorientovaně se rozhlížím, než se pohledem zastavím na Lukasovi. Upřeně mě sleduje. Cítím, jak mi po tvářích tečou slzy. Nedokážu se ovládnout, zakryju si oči rukama. Bolest mě přemůže.

Dveře za mnou se otevrou. Chvíli se nic neděje.

„Měla by být chvíli o samotě,“ slyším Davise. Jeho hlas mě zasáhne jako blesk z čistého nebe. Tohle je jiný život. Jiný, kde Davis je stále naživu, pomyslím si a ten fakt si snažím vrýt do podvědomí.

Zanechají mě tu. Opět. Dveře se zaklapnou.

Chtěla bych, aby tu se mnou byla Dawn. Nejen jako moje přítelkyně. Vím, že Dawn by mi dokázala pomoci. Dawn se dokázala vypořádat s jakýmkoli emocionálními záležitostmi a už by mě navedla na cestu, jak z toho zmatku ven. Nadhodila by nějakou motivační řeč a zasněně by se zadívala do dálky. Vlastně by se zachovala stejně jako Thomas – člověk by si byl pomyslel, že to od sebe ti dva dokonce odkoukali.

Píchne mě osten viny. Myšlenky na svého manžela okamžitě zaplaším. Nesmím přemýšlet o Thomasovi. Zrovna teď mi nepomůže, když si vypěstuju výčitky svědomí.

Nevím, jak dlouho trvá, než se trochu posbírám. Uvědomím si, že tomu chci čelit – i přestože jsem se pro účast nerozhodla z vlastní vůle. Možná z čiré zvědavosti, možná v tom hraje roli otázka karmy...

Uvědomím si, že... že Davis musel vědět, na co se rozpomenu. Musel. Myslím, že bych přinejmenším jemu mohla důvěřovat.

A taky, že... mě vyhledali, protože jim jde o ten Zdroj. Tahle vzpomínka byla důvodem, který všechno rozpoutal. Od této chvíle se všechno odvíjí. Tam leží velká zodpovědnost. Cítím to.

A to všechno mě nutí, abych této otázce přišla na kloub. Ale sama za sebe.

Mí držitelé se přeci nemusí dozvědět úplně všechno, co si vybavím. Nehodlám se jim svěřovat s podrobnostmi.

Vstanu a narovná se. Mám docela žízeň. Celý den jsem nic nepila ani nejedla a hádám, že bude odpoledne.

Nadechnu se, abych se připravila na to, co teď nadejde. Tak fajn. Do toho, povzbudím se.

Pomalů otevřu dveře a vyjdu z místnosti. Okamžitě šlehnu očima vlevo k sedačce a, jak jsem správně předpokládala, sedí tam... jen Davis.

Je tu sám.

Rozbuší se mi srdce. Už víc rozumím pocitům, které k němu chovám, vím, co znamenají a odkud pochází. Zamračím se. Zakážu si zabývat se scénáři, které mě napadají, když pomyslím na téma předurčenosti. Připomenou si Thomasovo jméno. Až znovu uvidím Thomasovu tvář, přesvědčím se, že udržovat si odstup bylo to nejlepší rozhodnutí.

Cítím na sobě Davisův pohled, když dorazím k sedačce. Sednu si naproti němu. Ve vzduchu vládne napětí.

Polknu. „Něco bych snědla,“ řeknu po hodné chvíli.

„Call říkal, že ti určitě vyhládne. Šli ti něco připravit. Musí tu být každou vteřinou.“ A odkašle si.

Jako by se mezi námi dvěma tarasila neproniknutelná bariéra. Chtěla bych se dozvědět něco víc ze své minulé inkarnace, ale vyptávat se mi najednou přijde hloupé a neomalené. Hm. Ale proč bych se já vlastně měla cítit nervózně? Možná Davis ani netuší, na co konkrétně jsem se rozpomněla... taky jsem mu do poslední chvíle nedala najevo, zda jsem jeho city opětovala či nikoliv, takže nehrozí, že by se ke mně zkusil přiblížit, až se dopídí, jaká událost se mi vybavila, a vrhl se mi do náruče.

Žasnu, co ze mě nakonec vypadne. „Mrzí mě, že jsem vám nedůvěřovala.“ Vážně to tak myslím? Jsem o tom doopravdy přesvědčená?

Davis se tváří, jako by si kladl stejnou otázku, než se na půl koutku usměje. „To tě nemusí mrzet. Vlastně bych se divil, kdybys nám hned všechno odkývala.“

Zamračím se. Zahledí se na mě. „A co teď?“

„Co?“ vyhrknu zmateně.

„Už nám věříš?“

Já netuším...

„Tak, nese se večere,“ ozve se za mnou Leo. Otočím se za hlasy.

„Tak tady, netušil jsem, co máš ráda, tak jsem vsadil na pizzu. Tou ještě nikdo nepohrdl.“

Call přede mě položí táč. Pizza vypadá fakt dobře. Sýrová se žampiony a olivou uprostřed. Čtvrtina pro každého.

„A vzal jsem i čaj, samozřejmě,“ položí Leo hned vedle litrový džbán se skleničkami a sedne si vedle Davise a Calla, který mezitím obešel lesklý bílý stůl. Lukas s nimi není.

„Už musel odplout. Přijde zas zítra,“ vysvětlí Leo, který si správně vyloží můj pohled.

Snažím se nejíst příliš rychle, působilo by to nevhodně vzhledem k okolnostem. Davis mi podsune svoji porci, když vidí, jak do sebe jídlo naházím. Tváří se nekompromisně, takže se předem vykašlu na protesty a slušně poděkuji. Stejně je to milé gesto.

„Tak, Kiro... jestli se můžu zeptat,“ začne Leo a já k němu vzhlednu. „Nechci být vlezlý, jen by mě zajímalo, jestli jsi už nenarazila na nějaké vodítko. Kde by Zdroj mohl být.“

Blesknu očima po Davisovi, což mu rozhodně neunikne. Trhnu hlavou k zemi, jak se mi do tváří nahrne červeň, a divoce zatřesu hlavou. „Ne. Nevím.“

„Škoda.“ Pokrčí rameny. „To je nevýhoda těchto typů rituálů. Nejprve se rozpomeneš na to, co bylo nejdůležitější pro tebe jako člověka. Zítra snad budeme mít větší štěstí.“

Netroufám se na Lea podívat. Nastane ticho.

„A jak si žiješ teď, Kiro?“ zeptá se mě zase.

Takový dotaz jsem nečekala. Zůstanu na něj zírat. Opravdu se zajímá o mou aktuální existenci? Nebo jsem se přeslechla?

„Tamten muž, to je tvůj přítel,“ usuzuje.

Zamračím se. „Ten, kterého jste praštili?“ neodpustím si. Zakloní se a zamyslí.

„V podstatě,“ prohlásí nakonec.

„Je to můj manžel,“ uvedu věci na pravou míru.

„Aha.“

Call se podívá na Davise, až se mnou ten pohled trhne. Sklopím zrak, bojím se, co bych v Davisově výrazu mohla spatřit já. Tím večerní konverzace hasne.

Vstanu. A ostatní okamžitě taky. Jak jinak.

„Hádám, že se bez dohledu neobejdu.“

„To... ne,“ řekne Call.

Na prsou založím ruce, jak rezignuji.

Když projdeme sálem a chodbou dojdeme až k mému apartmánu, popřejí mi dobrou noc. Ale klidně bych se vsadila, že mě budou hlídat,

kdyby se mi nedej bože podařilo najít cestu ven. Postupně odcházejí chodbou pryč a Davis se připravuje mě tu zavřít.

„Tobě věřím,“ vyhrknu najednou.

Davis se na mě koukne a pak se usměje. Nemůžu jinak, než se usmát taky. A pak odejde.

Zvláštní – jak všechno dokáže obrátit naruby jediná vzpomínka. Nevím – je to dobře nebo ne?

4.

„Už ti to jde dobře.“

„Mám dobrého učitele,“ řeknu na oplátku. Usmívám se. Meč jsem v rukou držela snad už tisíckrát, ale s ním to vždycky bylo nové. Uměl mě doslova nabíjet pozitivní energií.

Odrází můj výpad. „Takže se tam budeš hlásit? Ke strážcům?“

„Mám tu výhodu, že jdu ve šlépějích otce, takže by mohli přihlédnout k mému rodokmenu a předpokládat, že jsem dosáhla aspoň minimálně požadované úrovně duchovních znalostí. To zkoušejí a jsou prý velmi přísní.“

Zvážní. „To znamená, že s tím souhlasíš.“ Nezní to jako otázka, ale konstatování faktu.

„Ale Temuno,“ vzdychnu. „Já se nestanu jednou z těch povýšenců. Syslují si energii Zdroje, jako by byla jejich. A víš, co se říká – co zaseješ, to sklidiš, a to i v tomto případě.“

Ale zase uznej, že bez jejich řádu by se tu asi všichni jinak vzteky pozabíjeli.“

„A poučili by se,“ položí meč a ruce zahnízdí na bocích.

„Platí naše úmluva, Temuno.“

„Nelíbí se mi to, Agnes. Promiň, už půjdu, děda ještě něco potřeboval,“ odchází. Ztrácí se v mlze.

Probudím se ze snu s jeho jménem na jazyku, které zašeptám do tmy. Je mi líto, že tehdy nestál při mně. Najednou mi dojde, že jsem si právě vzpomněla na něco ze svého tehdejšího života, a co je na tom nejdivnější – vybavila jsem si to, aniž by se v mé blízkosti nacházel ten amulet.

Co to může znamenat?

Sednu si. Je tma. Ale není chladno.

Promnu si obličej a vyhrabu se z postele, mám namířeno na balkon.

Na nebi dnes svítí hvězdy. Zářivé tečky jiskří na sametově černém pozadí.

Kdo ví, jestli se Thomas taky zrovna nedívá na oblohu? Zavřu oči, abych Thomase ze svého vědomí vytěsnila. Nemůžu na něj myslet, protože je mi jasné, že nic z toho, na co přijdu, neovlivním. Víím, jaký o mě musí mít strach. Zmobilizoval kvůli mně policii?

Nemohla jsem za to, že mě Davis, Call a Leo hledali – za to, kým jsem byla v dávno zapomenutých časech.

A hlavně jsem nemohla za to, že jsem něco cítila k Davisovi – a k vlastní hrůze to něco bylo mnohem... ani nemám dost síly, abych si to přiznala. Thomas si to nezasloužil. Pořád se necítím dobře, jako by ten sen stále neodezněl.

Zaslechnu pohyb a myšlenky na Toma jsou pryč. Trochu se vykloním přes zábradlí, jestli by se mi nepodařilo zahlédnout, o koho se jedná. Ale jsem příliš vysoko.

Otočím se a můj pohled zakotví na posteli – přesněji na dřevěných sloupkách, které podpírají nebesa. Dojdu k posteli, přestože vlastně ani nevím proč, jen mám určitý povědomý pocit. Chytnu za sloupek, abych jím zatřásla.

Chtělo by to nejprve světlo.

Na co že potřebuju rozsvítit? Na tu konstrukci?

Ano. Musím zjistit, proč mě to k tomu táhne.

Rozhlížím se po nějakém vypínači, ale nic nenalézám. Začnu prozkoumávat knihovnu, vyndávám knihy a skládám je na zem, kdyby náhodou byl ukrytý za nimi, jak tomu aspoň obvykle bývalo. Najdu starou petrolejovou lampu. Bez sirek nebo zapalovače mi je k ničemu. Tak neopatrni by Leo a ostatní nebyli.

Objevím však něco, co bych za knihami rozhodně nehledala. Z mezery mezi dvěma skříněmi na mě během dalšího průzkumu vypadne starý žebřík. Nepřemýšlím, proč by ho sem někdo schovával. Příčky jsou povolené, a tak ho lehce rozpúlím, dokud v ruce nedržím hůl s pěti centimetry v průměru.

Zůstanu na to vyjeveně koukat. Musela jsem zešílet. Potězkám kusem dřeva v ruce a popadne mě nutkání s ním protočit v zápěstí.

„Ne, ne tak těžkopádně, uvolni zápěstí, je to jako tanec, musíš se zbrání souznít,“ vybaví se mi a v tu ránu mi docvakne, co to všechno znamená. Znovu začnu otáčet holí a najednou uposlechnu puzení a hůl se mi rychle ocitá v druhé ruce, párkrát s ní máchnu vzduchem. Nestíhám to sledovat, nechávám svému tělu prostor. Zastavím se, až když s holí praštím do jedné z nosných sloupů postele a místností se rozlehne praskající zvuk.

Sakra, skousnu zuby. Najednou je ticho, napínám uši, zdali mě nikdo neslyšel. Když se ani po pár minutách nic neděje, narovná se. Sevřu hůl oběma rukama a zkusím s ní švihnout jiným způsobem. Je to jako tanec... zavřu oči a nechám se unášet proudem.

Jakmile se začne rozednívat a hrozí, že by mě mohli načapat, že tu nacvičuju bojové umění, všechny části žebříku zasunu za postel a knihy naskládám do polic. Snad si nevšimnou, že nejsou perfektně seřazené podle názvu a abecední posloupnosti, jak nepochybně byly.

Tajné dveře ven se otevírají a já mám co dělat, abych se vítězně neusmívala. Ten žebřík je můj trumf. Radši zrak sklopím k podlaze. Zpoza tmy se vynoří Davis. A je sám. Příjemně se mi sevře na hrudi. Stisknu zuby, abych ten pocit rozehnala.

Podezřívavě si mě přeměří pohledem.

„Ještě tu pořád jsem,“ pokrčím rameny a překvapuje mě, že se nezlobím. Když jsem mu večer dala najevo, že mu věřím, musela jsem ta slova myslet upřímněji, než jsem se domnívala.

„No. Předpokládám, že bys tu nechtěla strávit celé dopoledne, tak jsem snídani nechal ve společenské místnosti. Ale pokud se pokusíš o útěk...“

„Rozumím,“ přitakám.

Přikývne.

„A pak dorazí Lukas, aby mě provedl dalším rituálem,“ hádám.

„Ano,“ odpoví s nejistým tónem v hlase. Zadíívám se mu do očí.

„Proč ti strážci vůbec chtějí Zdroj?“ přemýšlím nahlas a ještě, než zareaguje, jako bych si na jeho tváři přečetla odpověď. „Už jsi to říkal. Chtějí zpátky svou moc, a řád.“

„Ano,“ vyklouzne z něj nakonec.

Zamračím se. Mám z toho divný pocit.

Zakručí mi v břiše. Ale nejprve...

„Koupelna?“ tážu se.

„Pojď.“

Opustíme tmavou úzkou chodbu a kráčíme sálem prosvětleným vycházejícím sluncem. Cestou napočítám tři podstavce po obou stranách středové linie. Poznám egyptský amulet Ankh, ale ostatní artefakty mi nic neříkají. Dorazíme do obývací místnosti a Davis mě navede doleva – ke dveřím vedle meditačního pokoje.

„Kdybys náhodou potřebovala, stačí jen zakřičet, slyšeli bychom tě – myslím z tvého pokoje,“ dodává Davis, jakmile opustím koupelnu.

Zamračím se. Tušila jsem, že budou poblíž. Museli mě střežit celou noc, ale vážně mi neleze do hlavy, že ani jeden z nich nepostřehl tu ránu, jak jsem se napřáhla rozebraným žebříkem po posteli. Pokud ovšem nepředstírali, že neslyší.

„Vážně mě mrzí, za jakých podmínek jsme se tu potkali,“ řekne Davis a já k němu vzhlednu. Zranitelnost ukrytá v jeho hlase mi okamžitě připomene Thomasovu tvář. Na hrudi se mi sevře. Odfrknu si. Nechci na to myslet. „Aspoň, že se nikomu nic nestalo.“ Přejdou k sedací soupravě, kde na stole už leží moje snídaně. Vypadá to na ovocné muffiny. A hrnek kafe. To pravé pro mé chuťové pohárky.

Davis mě následuje a sedne si naproti na druhou pohovku. „Už zítra bys mohla jít domů, když se dobře povede,“ podotkne, jako by odhadl, co se mi musí honit hlavou. „Umím si představit, jaký o tebe musí mít manžel strach.“

„Ale zavolat a ujistit ho, že jsem v pořádku, samozřejmě nemůžu,“ konstatuju.

Nedočkám se odezvy, a tak se pustím do snídaně. Davis mě zamračeně pozoruje. Myslím, že o mých slovech přemítá. Jsem ráda, že

jsem se v něm nespletla – v podstatě je to pořád ten stejný Temuno, kterého si teď vybavuju živě. Najednou mám dojem, že toho muže důvěrně znám.

„Jak dlouho jste už spolu? Myslím s manželem, pokud se tedy mohu zeptat?“ pokouší se o konverzaci. Nepřijde mi, že by se do hovoru nutil. Nedávám najevo, že mi jeho zájem není lhostejný.

„Osm let. Z toho pět let jsme svoji.“ Naberu si další sousto do úst.

„Jo.“ Poposedne si. Sálá z něho neklid. Vidím, že mu je moje odpověď nepříjemná.

„Mám ho ráda, je mým důvěrníkem a přítelem. Vždycky jsem ho obdivovala pro to, co dělal, a hlavně jak to působilo na lidi.“

Vzápětí mi dojde, co říkám. Proč mu o svém manželství vykládám? Skousnu si ret a sklopím oči.

Cítím na sobě Davisův pohled. Modlím se, aby nedokázal číst mezi řádky, proč jsem se tak zachovala.

Pak se opře o opěradlo sedačky a složí ruce na stehnech. Natáhnu se pro kávu v doufání, že se trapná chvíle rychle překlene.

„Já jsem s Rennou chodil tři roky. Vážil jsem si jí. Mohl jsem jí říct všechno. Je dobré mít někoho, o koho se můžeš opřít,“ řekne.

„Tak proč jste se rozcházel?“ zašpitnu a mám chuť si vlepit facku, proč se tak hloupě ptám.

„Nechtěl jsem nic předstírat.“

Srdce se mi rozbuší. Povede se mi po stole rozlít kávu. „Sakra,“ zakleju a třepu prsty, které jsem si spálila.

Davis je pohotový. Z tácu od snídaně popadne ubrousek a už louži utírá. Mám potřebu se ospravedlnit, že je toho na mě moc, ale v duchu se napomenu, abych z pusy zase nevypustila něco podobně nevhodného. Takže jen přešlapuju na místě a čekám, až bude hotov s úklidem.

„Tak na tohle ses rozpomněla!“ prozře. Narovná se, aby na mě pohlédl zpřímá. „No jasně, že mi to nedošlo hned!“

Ve mně to zatrne. „Cože?“ vytlačím ze sebe.

„Na moje vyznání,“ řekne. „Mohlo mě to napadnout, když jsi před tím vytáhla tu teorii, že jsi vrah. Vzpomínky, které se při rituálu vytáhnou, se v drtivé většině týkají prvního záblesku do minulosti.“

Byla jsem rozhodnutá mlčet a vykrucovat se, že si moje chování špatně vyložil, ale moje reakce mě šokuje. Nečekala jsem, že by se mě jeho poznámka mohla dotknout. Zadívám se na svou dlaň. Cítím, jak mi na kůži zasychá jeho krev. Jak mě poznamenává. Jsem jako paralyzovaná.

Takovou odezvu zjevně nepředpokládal ani on. Najednou stojí u mě a vezme mě za ramena, aby mi pomohl posadit se zpátky na sedačku.

„Nemohla jsem tě zachránit. Ztrácela jsem tě,“ zamumlám.

„Já vím, já vím,“ utěšuje mě. Rukou mě obejmě kolem ramen.

„Bylo to strašné. Nemohla jsem nic dělat.“

„Už je po všem.“

Náhle jako bych procitla z transu. Mrštně se z jeho objetí vykrouším. Kouknu se na Davise a všimnu si jeho zmateného výrazu, který hraničí až s bolestí.

„N...ne, tohle... nejde, jsem... vdaná a je to minulost...“ vykoktám ze sebe a opět mi nejde na rozum, proč bych mu měla cokoli vysvětlovat. Zrovna muži, který mě unesl a který mě a Thomase od sebe odřízl. Navzdory tomu, že mi jeho postoj začíná dávat naprostý smysl, bych se mu neměla tak otevírat.

„Omlouvám se,“ řekne.

Myslela jsem, že jedním správně, ale necítím se tak, jak bych nejspíš měla. Bože, jak já tuhle situaci nenávidím. Davis umřel, protože jsem zrovna nedávala pozor, a stejně na mě bere ohledy, aby ochránil mou čest. Byla to přeci moje chyba, že byl zabit – nic takového bych jako strážkyně nikdy neměla dopustit. Takže samozřejmě, celou záležitost opět korunuji svými zmatenými myšlenkami.

„Ne... já... jsem ráda, jen... jen je to celé divné, všechno mě to mate, je to celé hrozně divné, to už jsem říkala.“

Musí si o mně myslet, že nevím, co chci. A asi by měl pravdu.

Upřeně mě sleduje. Rozmáchnu se rukama a hloupě se zazubím. Známká, že jsem v koncích.

„Já věřím tomu, že pokud spolu dvě duše mají být, mám na mysli, že je mezi nimi silné pouto, které vzniká jen jednou za život, tak si k sobě vždycky cestu nějakým způsobem najdou. Nemyslím to jen v romantickém smyslu. Ale... abych byl upřímný, pamatuji si dokonce i na jakousi Rittu, s kterou jsem za tehdejších dob chodil, ale to něco mezi námi bylo pryč. Bylo to pomíjivé. Za to...“ odkašle si. Je zřejmé, že naráží na mě. Snažím se na něj nedívat.

„Asi tě zbytečně zatěžuji podrobnostmi, sama máš co dělat se svými vzpomínkami,“ poznamená. „Nechci tě vystavovat žádnému tlaku. Máš svůj život. Nemusíš moji osobu brát na vědomí. Nic mi nedlužíš, Kiro.“

Na chvíli zavřu oči a vydechnu. Už žádné kecý, než se do toho zamotám příliš.

Rozhlédnu se po místnosti. „Kde jsou vůbec ostatní?“

Zdá se, že jsem ho změnou tématu rozhodila, ale rychle se vzpomíná. „Musí se postarat o zásobování. Dneska jsem se tomu vyhnul. Z dobrých důvodů.“

„Jasně,“ hlesnu.

„Možná, že si na ně při druhém rituálu rozpomeněš,“ pokrčí rameny. „Bojovali jsme za stejnou věc – tedy my tři, ty ses nás snažila ukočírovat,“ pousměje se.

Zhluboka se nadechnu a pohledem se zaseknu naproti na dveřích – tam, kde jsem se včera schovala, když jsem se snažila utéct. Vybavím si, co se přihodilo, když jsem z truhly sebrala amulet.

„Ne,“ řeknu. „Nebudu čekat na nějaký rituál. Chci to vidět hned.“ Vstanu a rozejdu se k těm dveřím. Davis mě chytne za ruku, jak se mě snaží zastavit. Naše oči se setkají.

„Kam jdeš?“

„Ten amulet. Pomůže mi se rozpomenout jako před tím.“

„Bez rituálu v tom budeš mít leda tak zmatek – v tom lepším případě.“

„Na dnešek jsem měla sen. Týkalo se to minulého života. A dezorientovaná si rozhodně nepřipadám,“ odseknu. Trhnu zápěstím, abych ho uvolnila. Jeho stisk je o to pevnější. Měří si mě.

„Věř mi, Temuno,“ vyleze ze mě. Uvědomuji si, že to je ode mě manipulativní gesto – oslovit ho dřívějším jménem. Ale očividně funguje. Davis zavře oči, na čele mu naběhne žíla.

„Fajn,“ pustí mě.

Následuji ho, Davis vstoupí do pokoje jako první.

Dojde k truhle. Sebere amulet a natočí se ke mně čelem. Tvrdý výraz. Zblednu, a přesto souhlasně přikývnu. Pomalu mi tu blýskavou věc přiloží na tvář. Zamrazí mi v zádech, jako připomínka předvčerejší noci, když nás s Thomasem přepadli. Davis si počínal úplně stejně.

Na kůži ucítím chladný kovový předmět a násilně zavřu oči v očekávání. Je to tady.

Něco dočinění se svitky v odvětví, kam mají všichni kromě nejvyšší rady přístup zakázán... vloudí se mi do hlavy...

Návody na zasvěcovací rituál mě dovedly k nápadu, jak obřad otočit. Šlo o to zbavit se pout, které strážce spojují se Zdrojem.

Kdybych získala absolutní kontrolu nad Zdrojem, kterou by nemohl nikdo zpochybnit, pak by se to mohlo povést... napadne mě. Otevřu oči a zadívám se na Davise. Snažím se těm slovům porozumět, zatímco odečítám z jeho tmavých velikých očí.

„Byl to projev vzpoury,“ hlesnu, jak mi to docvakne. Davis je evidentně zmatený. „Co myslíš?“